

Hồi 360

Quân tâm hoán tán

Lưu Dụ rời khỏi Thạch Đầu thành, trở lại Kiến Khang thì chợt có người đuổi theo phía sau gọi: “Tiểu Lưu gia!”.

Lưu Dụ quay lại xem thử, thấy người vừa lên tiếng là lão bằng hữu Ngụy Vĩnh Chi thì liền thả bước chậm lại, đợi y chạy đến cạnh bên.

Ngụy Vĩnh Chi thân vận thường phục, nhưng thần tình lại nặng nề như đang khoác khô giáp trên người, lặng lẽ đi cùng gã một đoạn đường dài, mới nhẹ giọng nói: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Vừa rồi Hà Vô Kỵ đến tìm ta, nói sau này sẽ không lo chuyện của huynh nữa ta mới biết là huynh đã về, đang định tìm gặp thì huynh lại đi khỏi, may mà còn đuổi kịp”.

Lưu Dụ thăm cười khổ, Hà Vô Kỵ cũng thật sáng khoái, nói lui là lui, chưa gì đã nhất đao lưỡng đoạn. Xem ra thì Ngụy Vĩnh Chi vẫn chưa biết chuyện gã bị làm nhục, bèn trầm giọng nói: “Chuyện này một lời khó nói hết, chúng ta tìm nơi nào khác nói kỹ hơn được không?”.

Ngụy Vĩnh Chi nói: “Đang là giờ cơm trưa, tiện đường kiếm chỗ nào tẻ miếu Ngũ Tạng luôn đi! Theo ta!”.

Lưu Dụ để y dẫn đường đến một quán ăn gần đó, chọn vài món ăn rồi cười cười nói với Ngụy Vĩnh Chi: “Huynh cũng tương đối thông thuộc đường xá Kiến Khang nhỉ! Quán ăn này khách nhân không nhiều, rất tiện nói chuyện!”.

Ngụy Vĩnh Chi mỉm cười đáp: “Từ Biên Hoang trở về Quảng Lăng, đại Lưu gia cho rằng ta đã lập công, thăng lên làm phó tướng, giờ đang phụ trách công tác tình báo, vì vậy có thể tùy ý đến Kiến Khang, nếu là người khác thì làm sao dám chứ”.

Lúc này tiểu nhị đã mang bánh bao và mì hai người vừa kêu lên, cả hai vừa ăn vừa nói chuyện râm ran. Lưu Dụ kể chuyện xảy ra sáng nay cho y nghe, khi Lưu Dụ kể Hà Vô Kỵ vì gã tạm thời bắt tay hợp tác với Tư Mã Đạo Tử mà trở nên quyết liệt, Ngụy Vĩnh Chi liền chau mày nói: “Hà Vô Kỵ lần này đúng là cố chấp, huynh và Tư Mã Đạo Tử chỉ là lợi dụng lẫn nhau, đây chỉ là một thủ đoạn không thể không làm trong lúc không còn sự lựa chọn nào khác, không làm vậy lập tức sẽ tiêu đời luôn, vậy mà hắn còn không trách cử phụ của hắn, lại đi trách huynh!”.

Lưu Dụ ngấm ngấm cảm thấy được an ủi, gương cười nói: “Đây chỉ là cái có thôi, nói cho cùng Lưu Lao Chi cũng là người thân của hấn, đây mới là áp lực khiến hấn đoạn tuyệt quan hệ với ta. Có điều Hà Vô Kỵ cũng từng giúp đỡ ta rất nhiều, ta không hề trách hấn trong chuyện này”.

Ngụy Vĩnh Chi cười cười nói: “Tiểu Lưu gia đúng là rộng rãi! Hà! Giờ ta cũng đỡ lo rồi, ta và các huynh đệ khác đều rất lo lắng, không biết huynh có bị đại Lưu gia liên thủ với Tư Mã Đạo Tử hại chết hay không”.

Lưu Dụ mỉm cười: “Tình hình các huynh đệ trong quân thế nào?”.

Ngụy Vĩnh Chi vui vẻ nói: “Người ủng hộ huynh càng lúc càng nhiều, lão ca huynh liên tiếp sáng tạo kỳ tích, chiến tích lấy hai trăm người đại phá Tiều Liệt Vũ lại càng oanh động cả Bắc Phủ binh, bọn Lão Thủ còn đem chuyện này kể khắp nơi nơi làm xôn xao cả mấy ngày liền nữa. Giờ thì trong quân không ai hoài nghi chuyện huynh ‘nhất tiến trăm Ẩn Long’ là do Hoang nhân bịa đặt khoa trương nữa. Chiến thuật phản công Biên Hoang Tập lại càng đặc sắc tuyệt luân, chỉ sợ Huyền soái phục sinh cũng không thể làm tốt hơn huynh được. Huyền soái đúng là tuệ nhân tuệ nhãn, không hề chọn lầm người”.

Ngụy Vĩnh Chi tán thưởng khiến Lưu Dụ lấy làm ngại ngùng, bèn nói lảng qua chuyện khác: “Khổng lão đại thế nào rồi?”.

Ngụy Vĩnh Chi nói: “Khổng lão đại đương nhiên làm ăn càng lúc càng lớn, số chiến mã hạng ưu mà Hoang Nhân nửa bán nửa cho khiến lão kiếm được một khoản lớn, giờ cả đại Lưu gia cũng phải nhìn sắc mặt của y mà hành sự. Đối với tiểu Lưu gia, Khổng lão đại lại càng khen không ngớt miệng, giờ bao nhiêu hy vọng của lão đặt cả lên huynh rồi đó”.

Sau đó y lại tiếp lời: “Ta và các huynh đệ ủng hộ huynh trong quân đều dựa cả vào huynh đó!”.

Lưu Dụ thâm nhủ, chẳng trách Lưu Lao Chi lại cố kỵ ta như vậy, những người nói tốt cho ta trong quân ngoài quân khảng định không phải ít, nghĩ đoạn bèn không nén nổi tò mò hỏi: “Huynh nói trong quân có rất nhiều người ủng hộ ta, đó là những ai vậy?”.

Ngụy Vĩnh Chi nói: “Trừ nhân mã thuộc phe địch hệ của đại Lưu gia, trong quân từ trên xuống dưới ai cũng coi trọng huynh cả, chẳng ai là không nghĩ huynh có tư cách làm đại thống lĩnh hơn cả đại Lưu gia”.

Lưu Dụ lại nhớ đến câu nói của Tạ Huyền, chính là phải trở thành đại anh hùng trong lòng quân sĩ, bước này giờ coi như đã hoàn thành, nhưng bước tiếp theo thì phải đi thế nào đây?

Ngụy Vĩnh Chi hừ lạnh một tiếng nói: “Đại Lưu gia và Tư Mã Đạo Tử liên thủ, trước sau giết hại Hà tướng quân và Vương Cung quả thật là sai lại thêm sai, càng khiến lòng quân không hướng về phía hấn, người người đều bất mãn. Nếu hấn còn hại huynh nữa, chúng ta không phản hấn mới là lạ”.

Kế đó lại cười cười nói: “Có điều làm sao hấn lại được chân mệnh thiên tử chứ? Định mượn tay Tiêu Liệt Vũ, ngược lại còn để cho huynh chặt cái đầu chó của tên cướp đó xuống. Tiểu tử Hà Vô Kỵ này cũng thật ngu xuẩn, dám đắc tội cả huynh, để xem sau này hấn sẽ thế nào?”.

Lưu Dự cảm thấy áy náy trong lòng, chỉ biết gượng gạo nói: “Cái gì mà chân mệnh thiên tử chứ, đừng nhắc đến nữa!”.

Ngụy Vĩnh Chi nghiêm túc nói: “Nếu huynh không phải chân mệnh thiên tử, sớm nay làm sao có thể ung dung thoải mái bước ra khỏi lao phòng? Cả lão gian tặc Tư Mã Đạo Tử cũng phải lên tiếng nói giúp huynh, đây phải nói là thiên cổ quái sự, rốt cuộc huynh đã dùng cách gì mà thuyết phục được lão vậy?”.

Lưu Dự mỉm cười: “Chỉ dựa vào quan hệ lợi hại thôi. Nói cho ta biết, tên tiểu tử Lưu Nghị đó là thế nào, tại sao hấn lại về theo Thứ sử đại nhân vậy?”.

Ngụy Vĩnh Chi thở dài nói: “Lưu Nghị và các tướng lĩnh thuộc hạ cũ của Hà tướng quân căn bản đã trúng phải gian kế của Lưu Lao Chi. Sau khi Bắc Phủ binh nhận nhiệm vụ bình loạn, cần phải phân bổ một số binh tướng về dưới cờ của Thứ sử đại nhân, đại Lưu gia liền giở ra một chiêu thuận thủy trôi chu, đưa hết binh tướng thuộc hệ phái của Hà đại tướng quân về chỗ thứ sử đại nhân. Hà! Ai ngờ thứ sử đại nhân lại coi thường tất cả, còn chẳng hiểu binh pháp, tên tiểu tử Lưu Nghị đó ra chiến trường cũng chẳng phải cái thứ gì hay ho, đám này mà gặp phải Thiên Sư quân người đông thế mạnh, không chịu thiệt thòi mới là lạ. Một chiêu tá đao sát nhân này của đại Lưu gia thật là lợi hại. Huynh nói thử xem! Đại Lưu gia làm vậy thì sao giữ được lòng quân chứ?”.

Lưu Dự gật đầu nói: “Huynh nhìn rất thấu triệt, cũng may còn có Chu đại tướng quân làm phó tướng cho Diêm gia, ít ra cũng còn có chút tác dụng”.

Ngụy Vĩnh Chi khịt khịt mũi nói: “Từ trận Phì Thủy năm đó ta đã lĩnh giáo qua tác phong của Tạ Diêm rồi, xưa nay Tạ đại nhân y đều nhất ý cô hành, trung ngôn nghịch nhĩ có bao giờ nghe lọt tai đâu. Trừ Huyền soái ra, trên đời này còn có ai nói mà y nghe lời nữa không? So với Huyền soái, Tạ Diêm còn kém mười vạn tám ngàn dặm. Có Chu Tự thì sao chứ? Gã cũng có gì tài giỏi đâu, nếu không thì cũng đâu đến nỗi bị Phù Kiên bắt sống như vậy?”.

Lưu Dụ thoáng ngẩn người, đương nhiên gã rất có hảo cảm với Chu Tự, vậy nên tự nhiên cũng có cảm giác năng lực của họ Chu cao hơn sự thực một bậc, lúc này bị Ngụy Vĩnh Chi nói thẳng toẹt ra, trong lòng chợt dâng lên một thứ cảm giác cổ quái phi thường, làm gã giật mình sực ngộ ra rằng tình cảm và lý trí cần phải tách rời. Trên chiến trường tàn khốc vô tình, không thể dùng tình cảm hành sự, làm như vậy đối với gã, đối với người khác đều chỉ mang lại tai họa vô cùng.

Ngụy Vĩnh Chi thở dài nói tiếp: "Duy nhất có thể giúp đỡ Tạ Diễm giữ được thanh uy của trận Phì Thủy chỉ có mình tiểu Lưu gia thôi, vậy mà y còn tuyệt tình đuổi huynh ra khỏi cửa, thử hỏi bọn ta còn có hy vọng gì ở y được nữa đây?".

Lưu Dụ nói: "Bất luận thống lĩnh có muốn tá đao sát nhân thế nào đi nữa thì y cũng chẳng thể đứng ngoài bàng quan, để mặc Diễm gia một mình ứng phó Thiên Sư quân đúng không? Huynh có biết thống lĩnh tính toán thế nào chăng?".

Ngụy Vĩnh Chi nói: "Theo như kế hoạch đã định, Bắc Phủ binh chia làm hai đường tấn công Thiên Sư quân, Tạ Diễm lãnh ba vạn quân, vượt Thái Hồ trực tiếp thẳng tiến Cối Kê, còn thống lĩnh chỉ huy năm vạn quân đi đường biển tấn công Hải Diễm, cùng hô ứng với Cối Kê, rồi tiến quân thẳng vào đại bản doanh của chúng ở Ông Châu, đập tan đầu chí của Thiên Sư quân".

Lưu Dụ gật đầu nói: "Kế hoạch tác chiến này nhìn bề ngoài thì có vẻ rất hay. Khuyết điểm lớn nhất của Thiên Sư quân là mở rộng địa bàn quá nhanh, làm cho binh lực phân tán, chỉ cần chúng ta có thể tập trung binh lực tấn công một hai cứ điểm của chúng, thì ắt sẽ làm được thôi".

Ngụy Vĩnh Chi thở ra nhẹ nhẹ nói: "Vấn đề ở chỗ chủ soái đối phương Từ Đạo Phúc cũng là binh pháp gia xuất sắc, chỉ xem gã hai lần đoạt Cối Kê đã biết gã là kẻ giỏi mưu lược, lại biết trọng dụng người tài rồi. Giờ trong đám tướng lĩnh Bắc Phủ binh, nếu không tính huynh, thì ngoài thống lĩnh ra phải tính đến Tôn gia. Nếu thống lĩnh có lòng bình loạn, tự nhiên sẽ điều Tôn gia qua làm phó tướng cho Thứ sử đại nhân, như vậy hai cánh quân này mới có thể hô ứng tiếp viện lẫn nhau được. Nhưng chỉ cần xem việc Tôn gia vì có quan hệ với huynh mà bị liên lụy, giờ đang phải ở lại Quảng Lăng là đã biết tâm ý thật sự của đại thống lĩnh thế nào rồi".

Kế đó lại ngoác miệng mắng tiếp: "Nếu ta mà là Từ Đạo Phúc, ta cũng biết đạo lý bỏ nặng chọn nhẹ, tập trung binh lực tấn công đạo quân của Diễm gia. Con bà nó, lúc đó thì còn gì mà đánh nữa? Bắc Phủ binh chúng ta chẳng khác nào người bị chặt mất một chân, có thể an toàn trở về Quảng Lăng thì đã là đại hạnh trong bất hạnh rồi".

Từ miệng Ngụy Vĩnh Chi Lưu Dụ hiểu được giờ trong quân đã có rất nhiều người bất mãn, tướng sĩ thất vọng với Lưu Lao Chi, càng coi thường Tạ Diễm không hiểu binh pháp chỉ biết thanh đàm, sĩ khí tản mát như vậy chính là dấu hiệu đầu tiên của chiến bại.

Tình thế này đối với gã vừa có lợi lại vừa có hại, hại đương nhiên là tướng sĩ không có đầu chí, nhân tâm không về một mối. Còn lợi là ở chỗ các tướng sĩ cấp thấp của Bắc Phủ binh giờ đều đang ký thác hết cả hy vọng của mình lên người gã.

Ngụy Vĩnh Chi lại tiếp tục căn nhắc: "Con bà nó! Ngoài miệng thì ngọt ngào nói là hợp tác hô ứng, sự thực thì toàn là cô quân tiến nhập địch cảnh, trong tình thế này, chỉ cần một quyết định sai lầm của kẻ làm thống soái sẽ khiến toàn quân rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục, Diễm gia có hiểu điều này đâu chứ? Y căn bản không coi Thiên Sư quân ra gì. Phàm kẻ nào khinh địch đều nóng lòng cầu thắng, đây chính là đại kỵ của binh gia. Đáng thương cho tên tiểu tử Lưu Nghị đó, còn tưởng rằng mình oai phong lắm, cứ ngỡ mình có thể ra chiến trường đại hiển thân thủ, làm lu mờ tiểu Lưu gia huynh đi. Đừng bảo ta nói chuyện thị phi, tên tiểu tử này xưa nay vốn rất khoa trương, có lần uống rượu với ta, hắn còn nói 'Chỉ hận không được cùng thời với Lưu Bang, Hạng Vũ để cùng tranh đoạt Trung Nguyên!' nữa đó!".

Lưu Dụ điềm đạm nói: "Thống lĩnh nói sẽ dẫn tiễn ta với Diễm gia!".

Ngụy Vĩnh Chi trước tiên ngây người, sau đó thất thanh kêu lên: "Gì hả?".

Lưu Dụ nhẹ giọng: "Hắn muốn ta làm món đồ bồi táng thôi!".

Ngụy Vĩnh Chi thở phào nhẹ nhõm: "Đã bảo huynh là chân mệnh thiên tử rồi mà, nếu không thì sao khéo như vậy được, cũng may là tối qua vừa mới đoạn tuyệt với Diễm gia!".

Lưu Dụ nói: "Đừng nâng ta lên cao quá, ta làm gì có tư cách đoạn tuyệt với y, cùng lắm chỉ là một tên nô tài bị trục xuất khỏi gia môn thôi!".

Ngụy Vĩnh Chi thở dài, xua tay nói: "Cho ta biết giờ chúng ta phải làm gì? Thế nào thì huynh cũng không thể nhìn Bắc Phủ hùng binh mà Huyền soái đã bỏ tâm huyết cả đời để xây dựng bại trong tay Lưu Lao Chi và Tạ Diễm như vậy được".

Chỉ xem y gọi trực tiếp tên hai người này ra, đã biết Ngụy Vĩnh Chi đã không còn kính trọng Tạ Diễm và Lưu Lao Chi chút nào nữa rồi.

Lưu Dụ khẽ thở nhẹ: "Ngoài chờ đợi thời cơ ra, chúng ta còn làm được gì nữa đây?".

Ngụy Vĩnh Chi chán nản lắc đầu.

Lưu Dụ thầm nhủ, ta muốn làm lãnh tụ thì cũng phải có chút biểu hiện, chứ không thể thúc thủ vô sách như Ngụy Vĩnh Chi được.

Nghĩ ngợi giây lát, gã bèn nói: "Thời cơ này không phải quá xa xăm, đến khi thảo tặc không thành, quân viễn chinh sẽ hoảng hốt triệt thoái, còn Thiên Sư quân sẽ xua binh Bắc thượng, xâm phạm đến Kiến Khang, đó chính là cơ hội của chúng ta đó".

Ngụy Vĩnh Chi phấn chấn tinh thần, gật đầu nói: "Đúng! Lúc đó Tư Mã Đạo Tử lão tặc lo lắng cho an toàn của Kiến Khang, sao còn có thể tính toán xem người nào đi đẩy lui Tôn Ân nữa chứ?".

Rồi y lại lập tức chau mày hỏi: "Nhưng vấn đề là cho dù Tư Mã Đạo Tử có ủy thác trọng nhiệm, thì trong tay huynh còn có binh tướng dùng được hay sao? Đây có khác gì đầu khéo không gạo sao nấu được cơm?".

Lưu Dụ mỉm cười nói: "Chỉ cần tình thế khẩn bách đến mức Tư Mã Đạo Tử không thể không hợp tác chân thành với ta, tự nhiên lúc ấy sẽ có cách".

Ngụy Vĩnh Chi thở dài nói: "Đến lúc Thiên Sư quân đến dưới chân thành, tên gian tặc này mới chịu thật lòng hợp tác thì không phải đã quá muộn sao? Huống hồ, xét cho cùng Lưu Lao Chi cũng là chủ sự Bắc Phủ binh, y quyết sẽ không để cho huynh có cơ hội nắm giữ binh quyền đâu".

Lưu Dụ nói: "Ta có thể giở chút công phu với Tư Mã Nguyên Hiễn".

Ngụy Vĩnh Chi ngạc nhiên tròn mắt thốt lên: "Huỳnh đang nói đùa chắc?".

Lưu Dụ lắc đầu: "Quan hệ của ta và Tư Mã Nguyên Hiễn rất vi diệu, mà tên tiểu tử này thì dễ nói chuyện hơn lão gia của y, hôm nay những gì ta nói ở đây đều phải giữ bí mật tuyệt đối, Trừ Tôn gia và Khổng lão đại ra, quyết không thể tiết lộ cho bất cứ ai".

Ngụy Vĩnh Chi gật đầu nói: "Ta hiểu rồi".

Lưu Dụ lại nói tiếp: "Nếu có gì khẩn cấp, chúng ta có thể dùng thủ pháp của người trong giang hồ để liên lạc".

Hai người thương lượng cách liên lạc ổn thỏa xong liền chia tay.

oOo

Sau bữa trưa, khách sảnh trong khoang thuyền đã trở lại vẻ yên tĩnh, hầu hết khách nhân đều về phòng nghỉ ngơi, cũng có người lên khán đài phía trên nói chuyện, hoặc ra ngoài tản bộ, trong sảnh chỉ còn lại hai bàn khách nhân.

Một bàn chật cứng người, gồm có Tạ Bảo, Cố Tu và tiểu cô nương người Miêu của gã, thương gia buôn vải Thương Hùng và tình phụ Liễu Như Ty, ngoài ra còn có bốn thương nhân khác, chúng nhân đang thao thao bất tuyệt bàn tán chuyện làm ăn.

Tiểu cô nương người Miêu vẫn như mọi khi, cúi đầu lặng lẽ ngồi một bên, không nói nửa câu. Còn Liễu Như Ty thì ngược lại, thỉnh thoảng lại cất lên những tràng cười khúc khích như chuông bạc, tán tụng một hai câu, làm cho đám thương phú càng thêm cao hứng.

Liễu Như Ty nhan sắc tầm thường, nhưng thanh âm ngọt ngào dễ nghe, lại rất hiểu tính cách nam nhân, thêm vào thân thể mềm mại yêu kiều, nên Thương Hùng vô cùng yêu thích, dẫn theo cùng tham gia chuyến Biên Hoang Du lần này.

Đây chính là một trong những điểm hấp dẫn nhất của Biên Hoang Du, nếu đổi lại là trước đây, bất cứ người nào đến Biên Hoang Tập cũng đều phải suy nghĩ đến vấn đề an toàn trên đường, còn phải lao tâm khổ tứ lo lắng không biết ở Biên Hoang Tập vô pháp vô thiên có gặp phải đám cường đồ nhất thiết không nói lý, chỉ dùng võ công để giải quyết hay không. Trong tình thế đó, tốt nhất là không nên nhắc đến chuyện dặt theo mỹ nhân đồng hành làm gì.

Tân khách ăn uống no say rồi thì đến lượt Hoang Nhân vào dùng bữa, Trác Cuồng Sinh, Cao Ngạn, Diêu Mãnh, Mộ Dung Chiển, Âm Kỳ, Phương Hồng Sinh, Thác Bạt Nghi ngồi ở một bàn cạnh cửa sổ, hưởng thụ mỹ thực do đích thân Bàng Nghĩa nấu nướng, chúng nhân vừa ăn vừa tán thưởng không ngớt miệng.

Thư sinh Lưu Mục Chi kia ngồi riêng một góc, cầm sách chăm chú đọc đến xuất thần, tựa như hoàn toàn để ý đến những người khác trong sảnh.

Không khí trong sảnh yên ả mà ấm úng, ai ai cũng ngập trong cảm giác thư thái dễ chịu sau bữa cơm trưa.

Có mặt người ngoài nên bọn Trác Cuồng Sinh đương nhiên không thương lượng những chuyện bí mật, Cao Ngạn và Diêu Mãnh thì vẫn không ngừng liếc nhìn tiểu cô nương ngồi cạnh Cố Tu, chỉ tiếc là đến giờ vẫn chưa tìm được cơ hội nào để tiếp cận nàng.

Gã béo họ Cố đó canh nàng chặt chẽ quá.

Âm Kỳ đột nhiên hỏi: "Phía Yến Phi có tin tức gì mới không?".

Thác Bạt nghi đang ngăn người ngắm cảnh ngoài cửa sổ, nghe vậy thì như giật mình sợ hãi, đầu tiên lắc đầu sau đó lại gật đầu nói: "Chắc là sắp có kết quả thôi. Tin tức cuối cùng là Mộ Dung Bảo đang bị khốn ở Ngũ Nguyên, tiến thoái lưỡng nan".

Trác Cuồng Sinh cười cười nói: “Không chi trì được thì phải lui quân thôi, lần này Mộ Dung Bảo gặp nạn rồi”.

Mộ Dung Chiến tỏ vẻ chua chát, thở dài não ruột.

Tất cả đều hiểu tâm sự của hắn, Mộ Dung Chiến vì nghe tên Mộ Dung Bảo mà liên tưởng đến Mộ Dung Thùy. Từ sáng nay ở Thọ Dương, thông qua mạng lưới tình báo của Cao Ngạn, hắn đã nhận được tin Trường Tử đại phá, Mộ Dung Vĩnh chiến tử dưới tay Mộ Dung Thùy.

Mộ Dung Chiến lập tức biến thành kẻ không cội không gốc, Biên Hoang Tập cũng trở thành nơi duy nhất để hắn an thân lập nghiệp, đương nhiên là trong lòng không thể cảm thấy dễ chịu.

Cao Ngạn nói: “Nói chuyện gì vui vẻ một chút đi! Tháng trước số thương nhân từ phương Bắc đến mỗi lúc một nhiều, chỉ cần Hoang nhân chúng ta cố gắng, Biên Hoang Tập chẳng mấy chốc sẽ khôi phục hùng phong, nhiệt náo vui vẻ như trước!”.

Trác Cuồng Sinh đột nhiên nháy mắt với hắn một cái, Cao Ngạn vội vàng cảnh giác ngậm miệng. Thì ra là Đàm Bảo đang bước về phía họ, cúi người thì lễ rồi nheo nheo mắt cười nói: “Xin hỏi các vị đại gia, đại ca, trên thuyền có quy tắc cấm đánh bạc không vậy?”.

Chúng nhân chưa từng nghĩ đến vấn đề này, nhất thời đều ngạc nhiên ngẩn ra.

Phương Hồng Sinh vội cười cười nói “Đổ trường ở Biên Hoang Tập nhiều không thể đếm, sau khi đến Biên Hoang Tập các vị đánh bạc cũng được mà?”.

Đàm Bảo nói: “Có điều mọi người đang lên con nghiện, ai cũng muốn chơi vài ván giải buồn thôi!”.

Trác Cuồng Sinh liền chỉ Cao Ngạn nói: “Có chuyện gì công tử cứ hỏi Cao gia đây! Chỉ cần Cao gia gật đầu là được!”.

Cao Ngạn thầm mắng chửi họ Trác, rõ ràng là lão biết ta không thích đưa quyết định mà sao lần nào cũng nằng nặc ép ta làm người đưa chủ ý, nghĩ vậy nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Chúng ta không muốn biến lâu thuyền thành đổ trường, nhưng nếu chỉ đánh một hai ván thì cũng không thành vấn đề”.

Đàm Bảo hoan hô một tiếng rồi lập tức rời đại sảnh, một lát sau thì cầm tới một bộ bài cầu, tự mình làm cái, chơi với bọn Cố Tu, Thương Hùng. Cả bọn càng đánh càng hăng, hô lớn hô nhỏ, không biết trời đất gì nữa.

Chúng nhân bị tiếng ồn của đám người này làm mất hết cả hứng nói chuyện, nhưng Lưu Mục Chi thì càng cố quái hơn, mặc cho bọn họ ồn ào thế nào, y vẫn chẳng chút động dung, chỉ đắm mình trong cuốn sách.

Trác Cuồng Sinh thở dài than: “Thì ra làm một đám cò bạc!”.

Điều Mãnh gần giọng nói: “Đáng lẽ phải mời Đổ Tiên của chúng ta đến, thắng cho chúng táng gia bại sản để sau này khỏi cần đánh bạc nữa!”.

Mộ Dung Chiến thấp giọng nói: “Đàm tiểu tử khẳng định là đánh bạc quá tay, nợ nần khắp nơi nơi nên mới phải trốn đến Biên Hoang Tập tránh nạn!”.

“A!”.

Một tiếng kêu đau đớn vang lên, chúng nhân ngạc nhiên nhìn qua, chỉ thấy cô nương Miêu tộc kia đang ôm bụng rên rỉ, tuy không nhìn rõ gương mặt sau lớp sa mỏng kia, nhưng cũng đoán được nàng đang vô cùng đau đớn.

Ánh mắt Cố Tu không rời khỏi bàn đồ nửa khắc, quát lên với giọng không vừa ý: “Có chuyện gì?”.

Miêu tộc nữ tử yếu ớt đáp: “Bụng thiếp đau quá!”.

Cố Tu không thèm nhìn nàng nửa con mắt, gặt giọng quát: “Vậy thì về phòng mà nghỉ!”.

Chúng nhân ai nấy đều nổi lòng thương hương tiếc ngọc, Cao Ngạn và Điều Mãnh tự nhiên là đứng hàng đầu, họ Cao đưa mắt nhìn Điều Mãnh một cái rồi đứng lên bảo: “Cô nương xin ngồi đợi một lát, ta lập tức kiểm người đỡ nàng về phòng!”.

Rồi lại quay sát quát lên với Điều Mãnh: “Còn không mau đi tìm Trình phu nhân chữa bệnh cho cô nương đây!”.

Điều Mãnh liền lập tức bật dậy phóng đi.

- o O o -